

Gülgünün Günlüğü

– AliKemal · 02 Şubat 2017

İstanbul, 1621'de 24 Ocaktan 8 Şubata kadar 15 gün hiç ara vermeden yağın şiddetli karın Haliç'i dondurup Boğaziçi'ni küçük bir dere kadar bıraktığı, Üsküdar'dan Sarayburnu'na denizin üzerini buzların kapladığı ve Hasbahçe'den Kireçkapısı'na yayan geçildiği o korkunç kıştan bu yana böylesine sert soğuğu yaşamamıştır herhalde. Yalan olmasın, bir de 1927'deki kara kışı anlatırlar. O yılda da Tuna'dan kopup gelen buz adaları boğazdan geçip Marmara'da dolanmış, tekneleri paralamış, lakin İstanbul'daki zararı Avrupa'da olduğu kadar çok olmamış.

Doğalgazın fiyatına zam yapıldığı daha bir haftayı geçmemişti; damat akıllı adamdı, dünyadaki petrol ve doğal gaz fiyatları dolar bazında ucuzlarken fırsat bu fırsattır deyip kara kışın baskına geleceğini bilmiş de yapmıştı zammı. Kleptokrasi böyle bir şeydi işte, vur abalıya!

İstanbul'un kışı, afettir derler. Bu sözdeki afetten kastedilen felaket değil, güzelliğidir. Ne var ki, 2017'de yaşadığımız kışı felaket anlamında bir afet olarak anmak gerekecek. Kar rüzgârın fısıltısıyla, uğultusuyla, iniltisiyle, savrula savrula öyle bir yağmaya başladı ki, konduğu, yığıldığı cami şadırvanları çöküp altında insanlar öldü. Ağaç dalları üstlerinde biriken karları taşımakta zorlandı, kırılanlar çok oldu. Sokakta kalanları hayvanmış, insanmış hiç ayırt etmeden acımasızca dondurup öldürdü. Şehrin diğer illerle ulaşımı aksadı, sebze, meyve, et, balık fiyatları her gün biraz daha pahalılaştı. Okullar tatil edildi.

Şeker Parkı'nın, görselliğiyle mahalleye bir güzellik kattığını söylemek olasıydı. Kara kış bastıralı beri terk edilmiş, üstündeki kar örtüsüyle beyaz bir ıssızlığa bürünmüştü.

O ıssızlığın ortasındaki ceviz ağacının mahalleyi gölgesinde barındıran dalları bile bir başka ağacın görkemindeydi. Yaşlılar anlatırdı: Bir bedevî, "Ey Allah'ın elçisi, cennette meyve var mıdır?" diye sorduğunda Hz. Peygamber, "evet, orada bir ağaç vardır ki ona tûbâ denilir" demiş. Arkasından bedevî, "bizim arazimizdeki hangi ağaç ona benzer?" diye sorunca da, "senin arazindeki hiç bir ağaç ona benzemez, ancak İstanbul'daki ceviz denilen bir ağaç ona benzer, tek bir gövde üzerinde biter, yukarıya doğru dallanır, budaklanır," demiş. Bedevi bu defa, "gövdesinin büyüklüğü ne kadardır?" diye sorunca da Hz. Peygamber, "ailene ait üç yaşını doldurmuş bir deve yola çıkıp yaşlılık sebebiyle köprücük kemiği kırılıncaya kadar yürüse yine de onun çevresini dolaşmış olamaz," demiş. İşte, parkın içindeki bu ceviz ağacı Hz. Muhammed'in İstanbul'dadır dediği o ceviz ağacıydı. Yaşlılara göre bu ağaç bu günkü yerinde İstanbul şehri kurulmadan çok önce, Cennet'teki Tuba ağacının kökünden sürgün yapıp yeşermişti.

24 Ocak 2017, Salı günü, karanlığın dondurucu soğuğu üstüne gün ışığı düşerken, bu dev ağacın alt dallarından birine bağlı bir ipin ucunda asılmış bir insan silueti belirdi. Gün ışığı koyuldukça onun sırtında entarisiyle bir kız çocuğu olduğu fark edildi. Poyraz esintisinde sallandığı yerde hafif hafif salınarak asılı

duruyordu.

Parkın öte yakasında oturan öğrenciler mahalledeki imam hatip lisesine giderken zorunlu olarak bu parkın içinden geçiyorlardı. İşte onlardan birkaç öğrenci tam da ceviz ağacının yanından geçerken, ceviz ağacında asılı bu kız çocuğunu fark ettiler.

“Aman Allah’ım! Buraya gelin! Ağaca asılmış bir kız var burada!”

Önce korku ve şaşkınlıkla çığlıklar atıldı. Sonra az toparlanıp, ne yapacaklarını bilemez gibi ağacın altına koşuştular. Her kafadan bir ses çıkıyordu:

“Çabuk! Kurtaralım onu!”

“Çok geç! Görmüyor musun? Ölmüş o!..”

“Onu indirelim oradan! Haydi! Ben yukarı doğru kaldırayım! İpi boynundan çıkartmaya çalışın!”

“Boyum yetişmiyor!”

“Omuzlarıma çık, kaldırayım, yetişebilirsin o zaman!”

“Kızı tanıyan var mı? Kim bu?”

Asılı kızı tanımıştılar.

“Altı A’dan Gülgün bu !.. “

*

Cumhuriyet savcısı, masasında, önündeki bir dosyayı incelemekteydi. Kapı vurulunca, seslendi.

“Gel!”

İçeriye elinde hatıra defteriyle Savcı Yardımcısı girdi. “Gülgün Kızıldaş’ın babası evlerinde bu günlüğü bulmuş, getirmiş. Sanırım ilginizi çekecektir,” dedi.

Savcı bey:

“Ben de şimdi kızcağızın otopsi raporunu inceliyordum.”

“Otopsi raporu nasıl?”

“Berbat! Uyuşturucu ilaç kullanmış ve defalarca tecavüze uğramış. Çok miktarda darp bulguları var. Kız oraya birileri tarafından da asılmış olabilir. Olay yeri incelemesinde aklımdan geçen tam da bu olmuştu, otopsi raporu da şüphelerimi haklı çıkartacak mahiyette. Kızın o ağaca çıkıp, ağacın o dalında, gövdeden uzak bir yere o ipi bağlayabilmesi, ardından o ipin ucunu boynuna geçirip kendini aşağı atması... Olası değil... İpin bağlı olduğu dal üzerinde kar birikintileri olduğu gibi duruyordu. Belli ki aşağıdan uzanılıp bağlanmış ip... Kızın o yüksekliğe uzanması için bir şeyin üstüne çıkmış olması gerekirdi ki, etrafta öyle bir şey bulunamadı. Bir birine omuz vermiş iki güçlü insan olmalı ipi bağlayan... Neyse, ver, bakalım şu defteri... Bakalım, olayı aydınlayabilecek bir şeyler yazılı mı?”

Savcı Yardımcısı, “kızın babası, her şey burada yazılı, diyerek teslim etti,” diyerek defteri teslim etti.

“Tamamdır. Okuyayım ben... Teşekkür ederim!”

Savcı Yardımcısı başıyla selamlayıp çıkıp, gitti.

*

Cumhuriyet savcısı günlüğü açtı, okumaya başladı:

“5 Aralık 2016... 6 A'da işler yolunda. Sıra arkadaşım Esra'yla kafamız uyuşuyor. İyi kız. Bu gün teneffüstayken helada birer sigara tütürdük. Ben çok öksürdüm. O alışmış, hiç öksürmedi. Alışınca sen de öksürmezsin, dedi.”

“16 Aralık 2016... Esra ile beraber iki oğlanla tanıştık. Oğlanların ikisi de çok yakışıklı. Uzun boylu olan beni seçti. Esra'nın ki sakallı... Sakallı erkeklerden nefret ederim. Babam da sakallı...”

“10 Ocak 2017, Salı... Okuldan kaçtım. Selim ile sinemaya gittik. Çaktırmadan öpüştük. Eli hiç uslu durmadı, hep bacaklarımın arasına daldı. Karşı koyar gibi yaptım...”

“12 Ocak, Perşembe... Esra, Melih ile anal seks yaptıklarını söyledi. Nasıl bir şey diye Google baktım, gözlerime inanamadım... Çok ayıp bir şeymiş...”

“13 Ocak, Cuma... Esra'ya anal seksin zararlı olduğunu anlatmaya çalıştım. Bana çok zevkli olduğunu söyleyip durdu...”

“15 Ocak 2017... Selim, yalvar yakar evlerine götürdü beni. Kötü bir şey yapmayacağına yemin billah etti. Ama durmadı sözünde. Masum masum öpüşürken eteklerimi sıyrıp üstüme çıkmaya çalıştı. Karşı koydum. Kaçtım. Bir daha görüşmeyeceğim onunla...”

“21 Ocak Cumartesi... Selim evlerinde öpüştüklerimizi, videoya çekmiş, face book sayfamdan bana yolladı. Beni terk edersen bu videoyu babana yollarım, hem de internette paylaşırım diyor. Allah'ım ne yapacağım ben? Çıldırılmak üzereyim...”

“23 Ocak, Pazartesi... Selim, face bookta, gel de videoyu vereyim, diye yazarak parka çağırırdı. Babamgil salmaz. Esra'dan ödevi alıp geleceğim diye çıkabilir miyim acaba?...”

*

Cumhuriyet Savcısı dahili telefonda yardımcıını çağırırdı.

Adam gelir gelmez, “cinayet masasından birkaç dedektif görevlendirip kızın Esra isimli arkadaşını ve onun ikametlerini bildiği Selim ile Melih adındaki şahısları gözaltına aldır!” diye talimat verip yolladı. Zavallı kızcağız tecavüze uğrayıp öldürülmüş ve intihar süsü verilmeye çalışılarak asılmıştı. “Lanet olsun!” diye söylenerek bildiği tüm küfürleri sarf edip sakinleşmeye çalıştı.

*

Selim gözaltı sorgulamasında ısrarla masum olduğunu söylemeye başladı. “Bu kızın mahallede düşüp kalkmadığı erkek kalmamıştır. Ben bir ilişki kurmadım onunla! Yalan! İftira!”

Mahkemeye çıkartıldığında da suçunu inkar etmeye çalışan Selim, otopsi tahlillerinden tecavüzcü olduğunun belli olduğunu öğrenince, inkardan vaz geçti. Baş yargıca diller dökerek, "efendim, ben o kızla evlenmek istiyordum, kendini asacağını bilemedim," demeye başladı.

Oysa bu yeni tavrıyla kurtulamayacaktı, zira on üç yaşındaki bir kız çocuğuna sebebi ne olursa olsun tecavüz etmek ve ölümüne sebep olmak ağır suçtu.

Mahkeme heyeti, daha ilk celsede sanık ve tanık ifadelerini dinleyerek olayı açıklığa kavuşturdu.

23 Ocak günü, aç nefisli Selim, parka gelmesini sağladığı Gülgün'e orada zor kullanarak sahip olmuştu. Sesini çıkartmazsan seni alırım, sesini çıkartırsan da vurur, aha bu ceviz ağacının altına gömerim, cesedini kimse bulamaz, diyordu! Alacakmış, diye düşünmüştü Gülgün, evlenecekmiş benimle, sesimi çıkartmayiveririm... Onun, al iç, üzüntünü alır, diyerek verdiği ufak iki hapi içmişti. Hapları içtikten az sonra bir şeyler olmuştu Gülgün'e, olur olmaz şeylere gülmeye başlamıştı. Sarhoşluk denilen şey, böyle bir şeymiş demek ki! Yanlarına Melih geldiğinde, o da yatalım demişti Gülgün'e. Gülgün, Selim'den medet ummuş, itiraz etmişti oğlana. Oysa Selim, onu arkadaşına ikram etmek istemişti. Çok korkmuştu, karşı koymak istemişti. Baş edememişti. Döverek etkisiz bırakıp defalarca ırzına geçmişlerdi kızın. O darplar sırasında kızın aniden öldüğünü fark etmişlerdi. Gidip bir organ bulup getirmişti Selim, bir birinin omuzuna tırmanıp bir ucunu ağaca bağladıkları organın diğer ucuna zavallı kızcağızı asmışlardı...

Glgnn ailesi ve akrabaları oğlanların bu soğukkanlı itirafları üzerine tepki gösterdiler.

Yargıç, çekiciyle masaya bir kaç kez vurup, "Susun! Kesin gürültüyü!" diyerek onları ikaz etti.